

РЕШЕНИЕ

№ 87

гр. Бургас, 17.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на осемнадесети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Павел Ал. Ханджиев

Членове: Илияна Т. Балтова
Христина З. Марева

при участието на секретаря Станка Ст. Ангелова
като разглежда докладваното от Илияна Т. Балтова Въззивно търговско дело № 20212001000234 по описа за 2021 година

Производството е реда на чл.258 и сл. ГПК.

С Решение № 250 от 7.07.2021 г., постановено по т.д. 627/ 2019 г., Окръжен съд Бургас е отхвърлил предявения от „П.“ АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. В., район П., ул. „Н.В. № *, вх. *, офис *, представлявано от В.А.Д., при участието като съищец на Д.Г. Н. - синдик на „Е.“ ЕООД - в несъстоятелност, ЕИК *** със седалище и адрес на управление: гр. Б. ж.к. „С., бл. *, вх. *, ет. *, ап. среден, против „Е.“ ЕООД - в несъстоятелност, „Т.“ ЕООД, ЕИК *** със седалище и адрес на управление: гр. Б. ул. „А. № *, ет. *, представлявано от Г.Д.С. и Т.П.Д. – заедно и поотделно, и „И****“ АД, ЕИК *** със седалище и адрес на управление: гр. С. бул. „Б. № *, представлявано от З.Р.Р. М.И.С. и С.Р.М. – заедно с друг изпълнителен директор или с друго лице, надлежно овластено да представлява „И****“ АД, иск за обявяване, по отношение на всички кредитори на несъстоятелността по т.д. № 327/18 г. на БОС, за недействителен на основание чл.646,ал.2,т.2 ТЗ на Договор за учредяване на залог на търговско предприятие по реда на Закона за особените залози № ***

17.12.2014 г., сключен за обезпечаване на всички вземания на „И****“ АД, по договор за кредит № ***/ 17.12.2014 г.

Присъдени са разноси.

Постъпила е въззивна жалба от „П.“ АД, срещу решението, в която същото се квалифицира като неправилно, постановено в нарушение на материалния закон и се въвежда искане за отмяната му, и постановяване на ново такова, по съществото на спора, с което предявеният иск бъде уважен.

Изтъкват се доводи за неправилност на извода на съда, че договорът за особен залог е извършен извън рамките на разширения подозрителен период по чл.646, ал.3 ТЗ. По мнение на въззивника, залогът попада в хипотезата на чл.646, ал.2, т.2 ТЗ, тъй като е учреден след началната дата на неплатежоспособността, определена с решението с откриване на производство по несъстоятелност на „Е.“ ЕООД, както и в период, за който кредиторът е знаел или е бил в състояние да узнае обстоятелствата, въз основа на които може да се направи обосновано предположение за наличието на неплатежоспособност или свръхзадълженост.

Развиват се съображения, че отпуснатият кредит, за обезпечаване на който е учреден особеният залог, е за рефинансиране на друг, необслужван банков кредит, отпуснат от друга банка.

Акцентираща се на обстоятелството, че по правилото на чл.43, ал.4 ЗОЗ, когато за залогодателя е открито производство по несъстоятелност, преди да е вписано пристъпване към изпълнение, заложникът кредитор се удовлетворява в рамките на производството по несъстоятелност. Сочи се, че проведеното по ЗОЗ изпълнение по изпълнително дело на ЧСИ Д.Н. е недопустимо, поради въведената императивна забрана на горния текст, която не е била зачетена от заложникът кредитор, който с действията си, по иницирираната по изпълнителното дело от частния съдебен изпълнител публична продажба, е застрашил интересите на кредиторите в несъстоятелността.

В срока по чл.263 ГПК, е постъпил отговор на въззивната жалба от „И****“ АД, чрез юрисконсулт Р.Б. в който жалбата се оспорва, като неоснователна и необоснована, и се въвежда искане за потвърждаване на първоинстанционното решение като правилно и законосъобразно.

Релевират се съображения, че макар договорът за залог да е учреден

след началната дата на неплатежоспособността, това не е станало в рамките на една година преди подаване на молбата за откриване на производството по несъстоятелност, каквото е второто условие на нормата на чл. 464, ал.2, т.2 ТЗ. Изводът на първоинстанционния съд, че договорът за залог не попада в подозрителния период, се явява правилен и обоснован, подчертава се в отговора.

На следващо място се сочи, че е невярно твърдението, че ответникът „Т.“ ЕООД е вписал пристъпване към изпълнение по ЗОЗ след откриване на производство по несъстоятелност и е реализирал обезпечението си – имоти, попадащи в заложеното търговско предприятие на „Е.“ ЕООД, по реда на ЗОЗ. Още повече, че продажбата на недвижимите имоти е извършена по реда на ГПК, въз основа на предоставено разрешение на съда по несъстоятелността.

Преповтаря се възражението, че „И***“ АД не притежава процесуална легитимация да отговаря по предявения иск.

Претендират се разноси.

Въззивната жалба е подадена в преклузивния срок, от легитимирана да обжалва страна, срещу акт, подлежащ на обжалване и отговаря на изискванията на правната норма за редовност. Следователно, същата е допустима за разглеждане по същество.

При извършената служебна проверка, съгласно правомощията по чл.269 ГПК, Апелативен съд Бургас констатира, че постановеното първоинстанционно решение е валидно и допустимо. Липсват основания да се приеме, че решението е постановено при отсъстваща процесуална легитимация на банката да отговаря по иска, поради извършената цесия на вземането ѝ по договора за кредит, обезпечен с процесния залог, тъй като тя е надлежен ответник, като страна по разпоредителната сделка с длъжника, предмет на производството, и прехвърлянето на вземанията от банката не рефлектира върху конституирането на страните, по съображения, изводими от чл.216, ал.2 ГПК.

Като взе предвид изложените в жалбата съображения, доводите на страните, прецени събраните по делото доказателства и съобрази закона, съдът приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Съдът е сезиран с иск с правно основание чл.646, ал.2, т.2 ТЗ.

Не се констатира разногласие между страните относно обстоятелствата по откриване на производство по несъстоятелност по отношение на „Е.“ ЕООД с Решение № 394/ 19.11.2018 г. по т.д. № 327/ 2018 г. по описа на Окръжен съд Бургас и приетата със същото решение начална дата на неплатежоспособността – 31.12.2013 г. С Определение № 893 от 11.07.2019 г. е назначен постоянен синдик на дружеството – Д.Г. Н.. Не е спорно, че молбата за инициране на производството датира към 29.06.2018 г.

Ищецът е кредитор в несъстоятелността, видно от одобрения от съда списък, обявен в публичния Търговски регистър.

Предмет на настоящия отменителен иск е учреденият от длъжника по силата на Договор за залог № *** от 17.12.2014 г. особен залог на цялото търговско предприятие на залогодателя „Е.“ ЕООД, като съвкупност от права, задължения и фактически отношения, в това число и отделни активи, индивидуализирани в исковата молба. Сочи се от въззивника, че въпросният договор е сключен в подозрителния период и уврежда кредиторите на несъстоятелността.

Видно от представения договор, със същия „Е.“ ЕООД е учредил в полза на „И****“ АД втори по ред особен залог на цялото си търговско предприятие, като изрично се сочи, че заложеното съглашение е сключено в обезпечение на всички вземания на банката по предоставен с Договор № ***/ 17.12.2014 г. банков кредит в размер на 1 826 640 евро.

Разпоредбата на чл.646 ТЗ дава възможност да бъдат обявени, по иск на синдика на несъстоятелното дружество или кредитор, за недействителни по отношение на кредиторите на несъстоятелността определен кръг действия и сделки, увреждащи кредиторите на несъстоятелността, поради осъществяването, посредством тях, по-благоприятно третиране на даден кредитор от длъжника, което може да приеме формата на получено изпълнение или друга привилегия, позволяващи му да се удовлетвори в степен, надвишаваща тази, която би постигнал при едно разпределение на имуществото на несъстоятелния по правилата на чл.722 ТЗ в съответната фаза от развитието на производството по несъстоятелност. В конкретния случай, преферентния ефект се изразява в налагането на обезпечителна мярка върху имущество, попадащо в търговското предприятие на длъжника, така че то да бъде резервирано за удовлетворяване на първо място на залогоприемателя,

гарантирайки му привилегия, при конкуренцията с останалите кредитори в несъстоятелността. Ето защо, принципният увреждащ ефект на сделка от типа на атакуваната следва да се приеме за установен.

Уредбата на визираната категория искове поставя изискване за упражняването им в лимитиран времеви период, с начало датата на подаване молбата за откриване производство по несъстоятелност, действащ ретроактивно и ограничен, според приложимата хипотеза, като във всички случаи действието следва да е извършено след началната дата на неплатежоспособността. Настоящият апелативен състав намира, че приложение в конкретния случай следва да намери регламентираният в чл.646, ал.2, т.2 ТЗ едногодишен срок, поради недоказаност на предпоставките за прилагане на разширения подозрителен период от две години – знание на кредитора по залога за неплатежоспособността на длъжника. Въведеното в жалбата съждение, че банката е била в известност относно неплатежоспособността на длъжника, тъй като отпуснатият кредит, за обезпечаване на който процесният залог е наложен, е бил за рефинансиране на друг банков кредит, е на първо място неподкрепено от доказателства, а на следващо - не доказва изискуемото, съобразно закона, знание.

Следва да се отбележи, че в конкретния случай оспорената сделка е сключена на 17.12.2014 г., след началната дата на неплатежоспособността – 31.12.2013 г., но извън едногодишния, и дори двугодишния разширен подозрителен период, стартиращ съответно на 29.06.2017 г., респективно – 29.06.2016 г., преди молбата от 29.06.2018 г.

Ето защо, не са налице предписаните от закона основания за обявяване на заложената сделка за недействителна по отношение кредиторите на несъстоятелността и въведените във въззивната жалба възражения в този смисъл са неоснователни.

На самостоятелно основание следва да се отбележи, че в настоящия случай е налице правоизключващата хипотеза на чл.646, ал.6 ТЗ за неприложимост на отменителната защита, тъй като от фактическата установеност по делото става ясно, че е налице симултантност на учредяването на обезпечението и предоставянето на кредит.

Доводите, изтъкнати при обжалването, относно удовлетворяване на заложния кредитор в рамките на открито производство по несъстоятелност и

недопустимост на изпълнението, предвид императивната забрана на чл.43, ал.4 ЗОЗ, са неотносими към настоящия правен спор, тъй като изпълнението по заложеното право е извън предмета на делото.

Крайният извод е за неоснователност на предявения иск.

Поради съвпадане на изводите на настоящата апелативна инстанция с тези на първостепенния съд, решението следва да се потвърди.

При този изход от делото, отправеното искане и при съобразяване на нормите на чл.78, ал.8 ГПК, вр. чл.37 ЗПрП, вр. чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, на банката – въззивник следва да се присъди възнаграждение за защитата ѝ от юрисконсулт, в размер на 300 лв., платимо от въззивника.

Мотивиран от изложеното, Апелативен съд Бургас

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 250 от 7.07.2021 г., постановено по т. д. № 627/ 2019 г. по описа на Окръжен съд Бургас.

ОСЪЖДА „П.” АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. В., район П., ул. „Н.В. № *, вх. *, офис *, представлявано от В.А.Д., да заплати на „И****“ АД, ЕИК *** със седалище и адрес на управление: гр. С. бул. „Б. № *, представлявано от З.Р.Р. М.И.С. и С.Р.М. – заедно с друг изпълнителен директор или с друго лице, надлежно овластено да представлява „И****“ АД, сумата от 300 лв. – съдебно-деловодни разноски пред настоящата инстанция.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____